

“ΒΡΑΔΥΝΑ ΠΕΝΘΗ”

ΤΟ ΣΥΓΓΕΦΟ

Καλῶστο, κι' ἦλθες σκυθρωπό, βουβό, θλιβό και πάλι,
Νὰ ντύσης μὲ τὰ ράσα σου τὸ γάλιγο οὐρανό,
Και νὰ σκορπίσης ἔρημα στῆς πλάσης τὴν ἀγκάλη,
Τὶς μπόρες και τὶς χίμαιρες σὰν κάποιο κεραυνό.

Καλῶστο, κι' ἦλθες πρόσχαρο γοργὰ νὰ γλυκοσπειρίσης,
Στὴ νυχτωμένη τὴ βραγιά μιὰ ματωμένη αὐγή,
Και γιὰ λιγάκι τρέμοντας θολὰ ν' ἀπαλογείρης,
Μέσ' στὴν ἀγκάλη τοῦ χαμοῦ σὰν μιὰ γλυκιὰ στιγμὴ.

Γιὰ σου, σοῦ μιάζω σύγγεφο, ἔτσι κι' ἐγὼ θλιμένος,
Και σκυθρωπὸς ξαπλώνουμαι σὲ κάποιοι οὐρανό,
Κι' ἔτσι κι' ἐγὼ σὰν βρῖσκουμαι σὲ κάποια αὐγὴ λουσμένος,
Σπέρνω μιὰ αὐγὴ μέσ' στὶς βραγιές πὸν ζοῦν στὸ νυχτωμό.

Γιάσου, σοῦ μιάζω σύγγεφο. ἔτσι κι' ἐγὼ ὡς πλανιέμαι,
Μακριὰ ἀπ' τῆς τέχνης τὴ βραγιά τὶς χίμαιρες σκορπῶ,
Κι' ἔτσι κι' ἐγὼ κάποια στιγμὴ—τὸ βλέπεις; δὲν τ' ἀρνιέμαι,—
Θὰ γείρω, ἔτσι ὅπως και σὺ—σ' ἕνα θολό χαμό.

ΑΡΗΣ ΜΑΚΡΟΧΩΡΙΤΗΣ